

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

14 czerwca 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

Prezes SN Joanna Misztal-Konecka (przewodniczący)
SSN Oktawian Nawrot (sprawozdawca)
SSN Marcin Krajewski

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 14 czerwca 2023 r. w Warszawie skargi kasacyjnej B. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K. od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach z 29 kwietnia 2021 r., XIX Ga 1212/20, w sprawie z powództwa miasta Katowice przeciwko B. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w K. o zapłatę:

- 1. odrzuca skargę kasacyjną w części dotyczącej pkt. 1 zaskarżonego wyroku;**
- 2. oddala skargę kasacyjną w pozostałej części;**
- 3. zasądza na rzecz miasta Katowice od B. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K. 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych z tytułu zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 20 sierpnia 2020 r. Sąd Rejonowy Katowice-Wschód w Katowicach zasądził od B. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K. na rzecz

miasta Katowice 73 074,23 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwot 63 138,58 zł od 1 grudnia 2018 r. i 9935,65 zł od 16 stycznia 2019 r. (pkt 1), oddalił powództwo w pozostałym zakresie (pkt 2) oraz zasądził 6331 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt 3).

Wyrokiem z 29 kwietnia 2021 r., na skutek apelacji pozwanej, Sąd Okręgowy w Katowicach zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 1 w ten sposób, że zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 63 191,32 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 9 marca 2019 r. do dnia zapłaty i oddalił powództwo w pozostałej części oraz w punkcie 3 w ten sposób, że zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 4671,66 zł tytułem kosztów procesu (pkt 1); oddalił apelację w pozostałej części (pkt 2) oraz zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1432,44 zł tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy podzielił w większości ustalenia Sądu pierwszej instancji, zgodnie z którymi 24 listopada 2014 r. powód zawarł z pozwaną umowę najmu lokalu użytkowego. Przedmiot najmu zlokalizowany był w nieruchomości stanowiącej własność powoda i obejmował parter, I piętro, wejście do lokalu oraz oficynę. Łączna powierzchnia najmu wynosiła 460,88 m². Umowa została zawarta na czas nieokreślony. Pozwana była zobowiązana do płacenia comiesięcznego czynszu i opłat niezależnych w wysokości wskazanej w § 4 umowy. Od 1 lutego 2015 r. wysokość czynszu wynosiła 8923,14 zł. Zgodnie z § 13 pkt 1 umowy po rozwiązaniu lub wygaśnięciu umowy najemca zobowiązany był do zwrotu lokalu w terminie 14 dni w stanie niepogorszonym. Na podstawie § 13 pkt 2 umowy po rozwiązaniu lub wygaśnięciu umowy najmu do dnia zwrotu lokalu były najemca zobowiązany był do zapłaty wynajmującemu odszkodowania w wysokości równej opłatom, jakie obowiązywały w czasie trwania umowy najmu, z uwzględnieniem zmian umowy w tym zakresie. Wskazana umowa została zmieniona aneksem nr [...] z 5 grudnia 2014 r.

Pozwana zaprzestała regulowania opłat z tytułu czynszu i opłat niezależnych, zaś jej zadłużenie wobec powoda na 31 marca 2015 r. wynosiło 18 776,18 zł. Powód pismem z 7 kwietnia 2015 r. wezwał pozwaną do zapłaty należności, wyznaczając miesięczny termin zapłaty. Pozwana w dalszym ciągu nie uregulowała należności, zaś jej zadłużenie względem powoda na 31 maja 2015 r. wzrosło do kwoty

37 003,50 zł.

Powód, pismem z 22 czerwca 2015 r., na mocy § 12 ust. 1 pkt 1 umowy, wypowiedział umowę najmu lokalu użytkowego bez zachowania terminu wypowiedzenia. Jednocześnie powód wezwał pozwaną do opuszczenia, opróżnienia i przekazania mu lokalu w terminie nie później niż 14 dni od daty otrzymania wskazanego pisma, pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego. Z uwagi na to, że pozwana zajmowała lokal bez tytułu prawnego, powód pismami z 20 stycznia 2016 r. i 1 sierpnia 2016 r. zawiadomił pozwaną o wysokości odszkodowania za bezumowne zajmowanie lokalu.

W związku z zajmowaniem lokalu bez tytułu prawnego powód wystawił pozwanej następujące faktury VAT i noty obciążające:

- nota [...] z 2 maja 2016 r. na kwotę 423,30 zł,
- nota [...]1 z 2 maja 2016 r. na kwotę 8503,24 zł,
- nota [...]2 z 1 czerwca 2016 r. na kwotę 423,30 zł,
- nota [...]3 z 1 czerwca 2016 r. na kwotę 8503,24 zł,
- nota [...]4 z 1 lipca 2016 r. na kwotę 423,30 zł,
- nota [...]5 z 1 lipca 2016 r. na kwotę 8503,24 zł,
- nota [...]6 z 1 sierpnia 2016 r. na kwotę 8503,24 zł,
- faktura [...]7 z 1 sierpnia 2016 r. na kwotę 423,47 zł wraz z fakturą korygującą [...]8 z 9 sierpnia 2016 r., i notą korygującą [...]9 z 9 sierpnia 2016 r.,
- nota [...]10 z 1 września 2016 r. na kwotę 8503,24 zł,
- faktura [...]11 z 1 września 2016 r. na kwotę 423,47 zł,
- nota [...]12 z 3 października 2016 r. na kwotę 8503,24 zł,
- faktura [...]13 z 3 października 2016 r. na kwotę 423,47 zł,
- nota [...]14 z 2 listopada 2016 r. na kwotę 8503,24 zł,
- faktura [...]15 z 2 listopada 2016 r. na kwotę 423,47 zł,
- nota [...]16 z 1 grudnia 2016 r. na kwotę 8503,24 zł,
- faktura [...]17 z 1 grudnia 2016 r. na kwotę 423,47 zł.

W dniu 21 grudnia 2016 r. pozwana przekazała powodowi lokal użytkowy, na okoliczność czego został sporządzony protokół zdawczo-odbiorczy. Pismem z 18 maja 2017 r. powód wezwał pozwaną do zapłaty odszkodowania z tytułu bezumownego korzystania z lokalu. Powyższe wezwanie okazało się bezskuteczne.

Sąd Okręgowy zrekapitulował, że powód domagał się zasądzenia od pozwanej kwoty 73 074,23 zł tytułem odszkodowania za bezumowne korzystanie z lokalu, powiększonej o skapitalizowane odsetki za okres od maja do 21 grudnia 2016 r., tj. do protokolarnego zwrotu lokalu. Jak podkreślił Sąd drugiej instancji powód powołał się na § 13 pkt 2 umowy, zgodnie z którym po rozwiązaniu lub wygaśnięciu umowy najmu do dnia zwrotu lokalu były najemca zobowiązany był do zapłaty wynajmującemu odszkodowania w wysokości równej opłatom, jakie obowiązywały w czasie trwania umowy najmu, z uwzględnieniem zmian umowy w tym zakresie. W toku postępowania powód sprecyzował żądanie, domagając się zapłaty odszkodowania za niewłaściwe wykonanie umowy na podstawie art. 471 k.c. w związku z art. 675 k.c. Nienależyte wykonanie umowy uzasadniało zgłoszenie przez powoda roszczenia odszkodowawczego. Jednocześnie strony w zakresie należnego powodowi odszkodowania zastrzegły ryczałt, który należało kwalifikować jako karę umowną.

Ponadto Sąd Okręgowy wskazał, że w piśmie procesowym z 5 sierpnia 2019 r. zostało jednoznacznie sprecyzowane, że powód realizuje roszczenie odszkodowawcze za bezumowne korzystanie z lokalu. Powód wskazywał podstawę prawną dochodzonej kwoty. W toku procesu, powód już wyraźnie wskazywał, że roszczenie sytuuje w płaszczyźnie kontraktowej, zaś jego stanowisko oznaczało wybór sposobu ochrony.

Sąd Okręgowy dla ustalenia wysokości odszkodowania przyjął ryczałtową wysokość odszkodowania przewidzianą w § 4 ust. 1 umowy w okresie spornym od maja do 21 grudnia 2016 r. z uwzględnieniem przewidzianej tam opłaty miesięcznej w wysokości 8923,14 zł, co dało kwotę 68 506,62 zł. Sąd Okręgowy uwzględnił siedem miesięcy od maja do listopada w kwocie po 8923,14 zł co dało 62 461,98 zł plus 6044,64 zł za 21 dni grudnia (8923,14 zł /31 x 21 dni). Łącznie kara umowna za okres od maja do 21 grudnia 2016 r. wyniosła 68 506,62 zł. Od tej kwoty odliczono kwotę 5315,30 zł, zgodnie z zestawieniem zaległości na dzień 30 listopada 2018 r. Zasądzeniu podlegała więc kwota 63 191,32 zł.

Od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach skargę kasacyjną wywiodła pozwana, zaskarżając go w części, w zakresie pkt. 1 zmieniającego na niekorzyść pozwanej rozstrzygnięcie Sądu II instancji oraz w zakresie pkt. 2 i 3.

Skarżący zarzucił:

a) naruszenie prawa materialnego poprzez jego błędną wykładnię, jak i niezastosowanie, a to:

- art. 361 § 2 k.c. poprzez jego błędną wykładnię prowadzącą także do niewłaściwego zastosowania, przejawiającego się w przyjęciu, że do powstania odpowiedzialności odszkodowawczej z tytułu bezumownego korzystania z lokalu wystarczy samo niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania, a tym samym nie ma konieczności wykazania wysokości szkody rzeczywistej oraz korzyści, których powód nie osiągnął z powodu niezwrócenia przez pozwaną lokalu we właściwym terminie;

- art. 471 k.c. poprzez jego błędną wykładnię prowadzącą także do niewłaściwego zastosowania, przejawiającego się w przyjęciu, że powód nie był obowiązany do wykazania w stopniu graniczącym z pewnością wysokości szkody rzeczywistej oraz korzyści, które uzyskałby, gdyby nie zachowanie się pozwanej;

- art. 483 k.c. przez przyjęcie, że § 13 ust 2 umowy najmu dotyczy kary umownej;

b) naruszenie przepisów postępowania, które to uchybienia miały istotny wpływ na wynik sprawy, a to:

- art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 382 k.p.c. poprzez błędne przyjęcie, iż zastrzeżenie „odszkodowania w wysokości równej opłatom jakie obowiązywały w czasie trwania umowy najmu, określonym w § 4 ust. 1 z uwzględnieniem zmian umowy w tym zakresie”, w łączącej strony umowie najmu, stanowi podstawę do zaniechania wykazania wysokości szkody, w sytuacji gdy powód dochodzone żądanie opierał na odpowiedzialności odszkodowawczej za niewydanie lokalu po zakończeniu umowy najmu, co doprowadziło do błędnego przyjęcia, iż powód nie był obowiązany do wykazania w stopniu graniczącym z pewnością wysokości szkody, a w ramach niej korzyści, które uzyskałby gdyby nie zachowanie się pozwanej;

- art. 321 k.p.c. przez orzeczenie o roszczeniu z tytułu kary umownej, które nie było objęte żądaniem pozwu.

Pozwana wniosła o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania za wszystkie instancje według norm przepisanych, w tym kosztów

zastępstwa procesowego, jak i o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania przed Sądem Najwyższym, a także kosztów zastępstwa procesowego. Ewentualnie pozwana wniosła o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji lub sądowi równorzędnemu oraz do rozstrzygnięcia o kosztach postępowania za wszystkie instancje według norm przepisanych, w tym o kosztach zastępstwa procesowego.

Powód w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniósł o jej oddalenie oraz o zasądzenie od pozwanej na jego rzecz kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

1. Skarga kasacyjna podlega odrzuceniu na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c. w części dotyczącej pkt. 1 zaskarżonego wyroku. Pozwana zaskarżyła bowiem wyrok Sądu Okręgowego „w zakresie pkt. 1 zmieniającego na niekorzyść pozwanej rozstrzygnięcie sądu II instancji”. W związku z tak sformułowanym zakresem zaskarżenia wskazać należy, że Sąd Okręgowy w Katowicach orzekł w sprawie jako sąd odwoławczy, a zatem sąd II instancji. Tak również określiła w skardze kasacyjnej Sąd Okręgowy w Katowicach sama pozwana: „[w] uzasadnieniu Sąd II Instancji odniósł się także do kwestii związanych z podstawą prawną dochodzone roszczenia...” (k. 17), przy czym nie ulega wątpliwości, że przytoczony wywód dotyczy uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach. Jednocześnie w aktach sprawy znajduje się tylko wyrok Sądu Okręgowego w Katowicach z 29 kwietnia 2021 r. w sprawie XIX Ga 1212/20. Konsekwentnie uznać należy, że wyrokiem z 29 kwietnia 2021 r. XIX Ga 1212/10, Sąd Okręgowy w Katowicach nie mógł zmienić wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach z 29 kwietnia 2021, XIX Ga 1212/10.

Niezależnie od powyższego, przyjmując, że przytoczony wniosek dotyczył wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach z 29 kwietnia 2021 r., XIX Ga 1212/20, w zakresie pkt. 1 zmieniającego na niekorzyść pozwanej wyrok Sądu Rejonowego Katowice-Wschód w Katowicach z 20 sierpnia 2020 r., VII GC 842/19, zauważyć

należy, że zaskarżony wyrok nie zmienił pkt. 1 wyroku Sądu Rejonowego Katowice-Wschód w Katowicach na niekorzyść pozwanej. Przeciwnie, w pkt. 1 zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy w Katowicach zmniejszył zasądzoną od pozwanej na rzecz powoda kwotę z 73 074,23 zł na 63 191,32 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 9 marca 2019 r. do dnia zapłaty i oddalił powództwo w pozostałej części, a także zmniejszył z 6331 zł do 4671,66 zł zasądzoną od pozwanej na rzecz powoda kwotę z tytułu kosztów procesu. Konsekwentnie, nie można uznać, że pozwana została pokrzywdzona zaskarżonym wyrokiem w podanym zakresie. Jak zaś wskazał Sąd Najwyższy w mającej moc zasady prawnej uchwale składu siedmiu sędziów z 15 maja 2014 r., III CZP 88/13 (OSNC 2014, nr 11, poz. 108), pokrzywdzenie orzeczeniem jest przesłanką dopuszczalności środka zaskarżenia, chyba że interes publiczny wymaga merytorycznego rozpoznania tego środka.

2. Chybione są zarzuty naruszenia przepisów postępowania. Zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału, stosownie zaś do treści art. 382 k.p.c. sąd drugiej instancji orzeka na podstawie materiału zebranego w postępowaniu w pierwszej instancji oraz w postępowaniu apelacyjnym.

Przede wszystkim zauważyć należy, że pozwana nie uzasadniła zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. w zw. 382 k.p.c., ograniczając się wyłącznie do jego dosłownego powtórzenia w uzasadnieniu.

Ponadto należy zauważyć, że zgodnie z art. 389³ § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. W konsekwencji niedopuszczalne są zarzuty dotyczące naruszenia tych przepisów, które regulują ustalenie faktów bezdowodowo (art. 228-231 k.p.c.) oraz zarzuty dotyczące przepisów o ustalaniu faktów dowodowo (art. 233 § 1 k.p.c.) (zob. wyroki Sądu Najwyższego z: 24 lutego 2006 r., II CSK 136/05; 26 kwietnia 2006 r., V CSK 11/06; 26 maja 2006 r., V CSK 97/06; 24 stycznia 2023 r., I CSK 2985/22).

Przypomnieć również należy, że sąd drugiej instancji nie ma obowiązku odniesienia się do każdego argumentu prawnego i twierdzenia faktycznego prezentowanego przez apelanta; wystarczające jest to, że sam fakt ich rozpatrzenia

nie budzi wątpliwości. Obowiązkiem sądu w ramach kontroli instancyjnej jest rozważenie zarzutów i danie wyrazu ich ocenie w uzasadnieniu orzeczenia, a obowiązek ten zostaje spełniony również w razie przedstawienia wyników oceny w syntetycznej postaci (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 28 kwietnia 2023 r., I CSK 3649/22).

Niezależnie od powyższego zauważyć należy, że powód wstąpił przeciwko pozwanej z pozwem o zapłatę „z uwagi na fakt, iż pozwana zajmowała przedmiotowy lokal bez tytułu prawnego”, w związku z czym „1 sierpnia 2016 r. powód zawiadomił pozwaną o wysokości odszkodowania za bezumowne zajmowanie w/w lokalu” (k. 6). Jednocześnie *expressis verbis* w pozwie wskazano, że „na podstawie § 13 pkt 2 umowy po rozwiązaniu lub wygaśnięciu umowy najmu do dnia zwrotu lokalu były najemca zobowiązany był do zapłaty wynajmującemu odszkodowania w wysokości równej opłatom, jakie obowiązywały w czasie trwania umowy najmu, z uwzględnieniem zmian umowy w tym zakresie” (k. 5 *verte*).

Już tylko powyższe, bez konieczności analizy wyводу zawartego w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, który wzmacnia poniższą konkluzję, dowodzi, iż Sąd drugiej instancji, przyjmując, że zastrzeżony w umowie ryczałt należy zakwalifikować jako karę umowną, nie naruszył zasady swobodnej oceny dowodów, w szczególności ram wyznaczonych wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia, ani też nie oparł rozstrzygnięcia na materiale niezembranym w postępowaniu w pierwszej instancji oraz w postępowaniu apelacyjnym.

Chybiony jest również zarzut naruszenia art. 321 k.p.c. przez orzeczenie o roszczeniu z tytułu kary umownej, które nie było objęte żądaniem pozwu, wskazać bowiem należy, że zasądzona kwota nie tylko mieści się w kwocie żądanej pozwem, ale wynika z faktów, na których powód oparł swoje roszczenie.

2. Zdaniem Sądu Najwyższego nie doszło również do naruszenia przepisów prawa materialnego.

Sąd drugiej instancji, odnosząc się zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, słusznie wskazał, że w pozwie powód powołał się na § 13 pkt 2 umowy, zgodnie z którym po rozwiązaniu lub wygaśnięciu umowy najmu do dnia zwrotu lokalu były najemca zobowiązany był do zapłaty wynajmującemu

odszkodowania w wysokości równej opłatom, jakie obowiązywały w czasie trwania umowy najmu, z uwzględnieniem zmian w tym zakresie. Ponadto w toku postępowania powód wyraźnie stwierdził, że domaga się zapłaty odszkodowania za niewłaściwe wykonanie umowy.

Powyższe potwierdza, że powód nie domagał się wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z lokalu, lecz odszkodowania na podstawie art. 471 k.c. w zw. z art. 675 k.c. W okolicznościach sprawy nie ulega bowiem wątpliwości, że pozwana, pomimo ustania stosunku najmu, nie wydawała lokalu.

Wskazać ponadto należy, że analiza zarówno treści umowy, jak i pozwu, prowadzi do wniosku, że zastrzeżony w umowie ryczałt zakwalifikować należy jako karę umowną, co szeroko wyjaśnił Sąd Okręgowy.

Zgodnie z zasadą odpowiedzialności kontraktowej, dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania. Jednocześnie, stosownie do art. 675 k.c. po zakończeniu najmu najemca obowiązany jest zwrócić rzecz w stanie niepogorszonym; jednakże nie ponosi odpowiedzialności za zużycie rzeczy będące następstwem prawidłowego używania. W okolicznościach sprawy nie budzi wątpliwości możliwość oparcia roszczenia odszkodowawczego na wskazanej podstawie.

Słusznie przy tym zauważył Sąd Okręgowy, że istnieje możliwość dochodzenia przez właściciela nieruchomości wynagrodzenia za korzystanie z lokalu po ustaniu stosunku najmu, a więc za czas, kiedy najemca utracił tytuł prawny do zajmowania lokalu. Jak jednocześnie wskazał Sąd Najwyższy w uchwale składu siedmiu sędziów z 10 lipca 1984 r., III CZP 20/84 (OSNC 1984, nr 12, poz. 209), mającej moc zasady prawnej, w sytuacji niezwrócenia przedmiotu najmu istnieje możliwość oparcia roszczeń z tytułu posiadania rzeczy na podstawie kontraktowej, jak i na przepisach o ochronie własności.

Zgodnie z zasadą swobody umów wyrażoną w art. 353¹ k.c. strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według własnego uznania, o ile jego treść lub cel nie sprzeciwia się naturze stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego. Zasada ta znajduje odniesienie również do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania niepieniężnego. Co więcej, w ramach swobody umów strony mogą ustalić, że dłużnik

będzie zobowiązany do zapłaty określonej sumy pieniędzy z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, nawet wówczas, gdy niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania będzie następstwem okoliczności, za które z mocy ustawy nie ponosi odpowiedzialności. Jednocześnie zważyć należy, że zgodnie z mającą moc zasady prawnej uchwałą składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 6 listopada 2003 r., III CZP 61/03 (OSNC 2004, nr 5, poz. 69), zastrzeżenie kary umownej na wypadek niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania nie zwalnia dłużnika z obowiązku jej zapłaty w razie wykazania, że wierzyciel nie poniósł szkody.

W powyższym kontekście całkowicie niezrozumiały jest zarzut pozwanej dotyczący naruszenia art. 361 § 2 k.c. Wskazany przepis to bowiem *ius dispositivum* znajdujący zastosowanie w sytuacji, gdy strony nie określiły odmiennie zakresu uszczerbku podlegającego naprawieniu. Jak zaś wynika z umowy, strony jednoznacznie określiły, że po rozwiązaniu lub wygaśnięciu umowy najmu do dnia zwrotu lokalu były najemca zobowiązany był do zapłaty wynajmującemu odszkodowania w wysokości równej opłatom, jakie obowiązywały w czasie trwania umowy najmu, z uwzględnieniem zmian w tym zakresie.

Biorąc powyższe pod uwagę, w szczególności zastrzeżoną w § 13 pkt 2 umowy karę umowną, jednoznaczne żądanie pozwu, zasady odpowiedzialności kontraktowej, a także potwierdzony w orzecznictwie Sądu Najwyższego brak związku tetycznego pomiędzy szkodą a obowiązkiem zapłaty kary umownej, zarzuty naruszenia prawa materialnego są niezasadne.

4. Z przyczyn wskazanych w pkt. 2 i 3 Sąd Najwyższy, na podstawie art. 389¹⁴ k.p.c., oddalił skargę kasacyjną w części, w której nie została ona odrzucona, zaś o zwrocie kosztów postępowania kasacyjnego orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3, art. 99, art. 108 § 1 k.p.c., a także § 2 pkt 6 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

[D.Z.]

[ał]

